

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **K. D.**, zast. advokátem JUDr. Petrem Folprechtem, se sídlem Praha 4, Michelská 81, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2012, č. j. 4 Ca 19/2009 - 55, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Nymburk ze dne 27. 4. 2009, č. j. 070/57481/08, byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích; dle ust. § 22 odst. 4 cit. zákona mu byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 14 měsíců.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 6. 2009, č. j. 082431/2009/KUSK, bylo k odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí toto rozhodnutí změněno tak, že výše pokuty byla snížena na 25 000 Kč a zákaz činnosti byl uložen v délce trvání 12 měsíců.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 13. 8. 2009 žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozsudkem ze dne 20. 9. 2012, č. j. 4 Ca 19/2009 - 55, zamítl; proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) dne 22. 11. 2012 u Nejvyššího správního soudu kasační stížnost. V kasační stížnosti současně požádal o přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že současně s podáním nesplnil žalobce poplatkovou povinnost, byl vyzván usnesením ze dne 28. 11. 2012, čj. 5 As 149/2012-10, k úhradě soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku (§ 4 odst. 1 písm. a/ zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích); soudní poplatek byl uhrazen dne 13. 12. 2012.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však na návrh stěžovatele přiznává, jsou-li k tomu splněny zákonné předpoklady. Ty definuje pro odkladný účinek žaloby i kasační stížnosti § 73 odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, podle něhož je k přiznání odkladného účinku třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; zároveň musí

být splněna podmínka, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

V odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl stěžovatel, že vykonává funkci trenéra fotbalového klubu Spartak Trnava a zároveň trenéra fotbalové mládežnické reprezentace ve Slovenské republice a spolupracuje úzce na této úrovni s orgány zajišťujícími fotbalovou mládežnickou reprezentaci v ČR, mezi ČR a SR; tato činnost je spojena s častým cestováním. Zákaz řízení motorových vozidel by jeho profesi zcela znemožnil. Stěžovatel má za to, že veřejný zájem spočívající ve vykonávané profesi převažuje nad zájmem okamžitého zákazu řízení motorových vozidel. Poukazuje na to, že je bývalý úspěšný fotbalový reprezentant a v současné době v ČR a SR, ale i v řadě zemí EU velmi činný. Uvádí, že v minulosti nebyl trestán, a to ani za přestupek; domnívá se proto, že je na místě jeho návrhu vyhovět.

K žádosti doložil kopii potvrzení vydané FC Spartak, a.s. Trnava, z něhož vyplývá, že pracuje v uvedeném klubu jako pozorovatel, který sleduje soupeře a vyhledává talentované hráče.

Přiznání odkladného účinku je zákonem koncipováno jako zcela výjimečný institut fakticky prolamující účinky pravomocných správních či (v případech uvedených v § 107 s. ř. s.) soudních rozhodnutí. Nepoměrně větší újma stěžovatele, než jaká přiznáním odkladného účinku by mohla vzniknout jiným osobám (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí, tedy musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit. To znamená, že i v případě, kdy přiznáním odkladného účinku nemůže vzniknout újma jiným osobám, musí být újma, jež vznikne navrhovateli výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí, takové intenzity, aby převážila nad veřejným zájmem na výkonu či jiných právních následcích pravomocného rozhodnutí správního orgánu či krajského soudu.

Nejvyšší správní soud nezpochybňuje tvrzení stěžovatele, že je známým fotbalovým činovníkem a k výkonu své práce používá motorové vozidlo, neimplikuje to ještě nutně závěr o imanentní potřebě motorového vozidla pro výkon této činnosti. Jakkoli lze připustit, že profese stěžovatele je spojena s větší mobilitou, než je to obvyklé u řady jiných zaměstnání, nelze ještě bez dalšího uzavřít, že dočasný zákaz řízení motorového vozidla její výkon zcela znemožňuje. Nezbytnou mobilitu lze jistě do značné míry kompenzovat změnou organizace práce, využíváním jiných dopravních prostředků či pomocí třetí osoby. Nejvyšší správní soud si je plně vědom skutečnosti, že takový postup je nepochybně značně diskomfortní, popř. též nákladnější. Na tomto místě se sluší znovu připomenout, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je zcela mimořádným procesním opatřením, které má být vyhrazeno pouze pro případy, kdy stěžovateli v důsledku (krajským soudem aprobevaného) rozhodnutí správního orgánu hrozí závažná újma, kterou již nelze dále odčinit.

Nad rámec uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poznamenat, že jako značně problematické se jeví též tvrzení stěžovatele stran existence důležitého veřejného zájmu. V případě, kdy je jako sankce uložen zákaz řízení motorových vozidel, je nutno zohlednit fakt, že tento trest kromě funkce represivní (která je mu imanentní) v sobě zahrnuje silně též funkci obrannou, a to zejména ve vztahu k ostatním účastníkům řízení silničního provozu. Lze si proto jen obtížně představit, jakými argumenty by bylo možné podepřít tvrzení stěžovatele. Nadto nutno v této souvislosti uvést, že stěžovatel zcela nepochopil naplnění této podmínky, když argumentuje v návrhu naopak existencí veřejného zájmu, který spatřuje ve vykonávání své profese (obdobně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008 - 103). Pokud by soud rozhodoval o návrzích na přiznání odkladného účinku žalobě či kasační stížnosti paušálně tak, že by jej přiznával vždy, pokud by dopady rozhodnutí správního

orgánu (soudu) byly negativní (záporné), pak by tím popřel smysl přiznání odkladného účinku podle § 73 s. ř. s.; základním smyslem institutu odkladného účinku není obecně aplikovatelné oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu, ale jde o mimořádný nástroj zabránění stavu, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu byla konkrétním, zásadním a nevratným způsobem negativně zasaženo do práv stěžovatele.

Po zhodnocení všech relevantních skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v posuzovaném případě uložená sankce ani zákaz činnosti uložený správním rozhodnutím nepředstavuje pro stěžovatele takovou újmu, jež by převyšovala veřejný zájem na vybrání pokuty a zákazu řízení motorových vozidel v délce 12 měsíců uložené za správní delikt.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny; proto Nejvyšší správní soud dle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu